

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 886/2015
04.11.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиље М.Ж. из О., чији је пуномоћник Н.Р., адвокат из Н.Б., против тужене Радиодифузне установе Радио Телевизија Србије из Београда, ради поништаја решења, враћања на рад и исплате, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4256/14 од 16.01.2015. године, у седници одржаној 04.11.2015. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 4256/14 од 16.01.2015. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1712/11 од 02.09.2014. године, ставом првим изреке, одбачена је као неблагоприятна тужба тужиље којом је тражила да се поништи решење генералног директора туженог од 22.05.1999. године бр. 05869 којим је тужиљи престао радни однос због неоправданог изостанка са посла пет радних дана. Ставом другим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да је врати на рад, на радно место спремнице, односно на послове који одговарају њеној стручној спреми, знању и способностима почев од 25.03.1999. године, као дана престанка радног односа па убудуће. Ставом трећим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се обавезе тужени да јој на име неисплаћених зарада исплати за период од 15.03.1999. до 31.08.2006. године и за период од 01.01.2010. до 31.03.2013. године месечне износе, са законском затезном каматом, ближе означене овим ставом изреке. Ставом четвртим изреке одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиље којим је тражила да се наложи туженом да обрачуна и уплати доприносе за обавезно пензијско и инвалидско осигурање на нето зараде наведене у ставу трећем изреке за период од 15.03.1999. до 31.08.2003. године Републичком фонду ПИО запослених Филијала у К.М.. Ставом петим изреке одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова парничног поступка.

Апелациони суд у Београду је пресудом Гж1 4256/14 од 16.01.2015. године, ставом првим изреке, одбио као неосновану жалбу тужиље и потврдио

првостепену пресуду. Ставом другим изреке одбио је захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 399. ЗПП („Службени гласник РС“, број 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Неосновано се у ревизији указује на постојање битне повреде из члана 361. став 1. у вези члана 382. став 1. ЗПП, с обзиром да другостепена пресуда садржи оцену свих жалбених навода од одлучног значаја.

Према утврђеном чињеничном стању, тужиља је била у радном односу код туженог на пословима спремачице у пословној јединици Правни, кадровски и општи послови почев од 06.05.1993. године. Решењем тужене од 22.05.1999. године престао јој је радни однос код туженог почев од 25.03.1999. године због неоправданог изостајања са посла пет радних дана узастопно. Тужиља је оспорено решење, уз поднесак туженог од 14.05.2003. године, примила 19.05.2003. године. На рочишту одржаном 12.05.2004. године прецизирала је тужбени захтев тако што је тражила да се поништи као незаконито решење туженог од 22.05.1999. године и да се обавезе тужени да је врати на послове и задатке који одговарају њеној стручној спреми.

Код овако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право, дајући за своју одлуку јасне и одлучне разлоге које у свему прихвата и овај суд.

Наиме, у периоду доношења оспореног решења о престанку радног односа тужиљи (22.05.1999. године) био је у примени Закон о радним односима („Службени гласник РС“, бр. 55/96). Одредбом члана 114. став 1. овог закона прописано је да запослени који није задовољан отказом уговора о раду, односно коначним решењем надлежног органа којим је одлучено о његовом праву, обавези или одговорности, има право да покрене спор код надлежног суда ради заштите својих права у року од 15 дана од дана достављања одговора отказа уговора о раду, односно решења. Исти рок од 15 дана за подношење тужбе суду од дана достављања одлуке, односно сазнања за повреду права, прописан је одредбом члана 122. став 1. и 2. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 70/01, 73/01), који је важио у време када је тужиља примила оспорено решење (19.05.2003. године). Пошто је тужбени захтев за поништај решења о престанку радног односа определила тек на рочишту одржаном 12.05.2004. године, правилан је закључак нижестепених судова да је тужба тужиље неблаговремена.

Имајући наведено у виду, правилно су одбијени и захтеви тужиље за враћање на рад, на радно место спремачице који је обављала пре доношења

решења о престанку радног односа, да се обавеже тужени да јој исплати на име неисплаћених зарада износе из става трећег првостепене пресуде, као и да јој уплати доприносе за пензијско и инвалидско осигурање надлежном Републичком фонду ПИО запослених.

Наводима ревизија се побија утврђено чињенично стање, па их Врховни касациони суд није испитивао, будући да се утврђено чињенично стање ревизијом не може побијати у смислу члана 398. став 2. ЗПП.

На основу члана 405. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.